

nes Behandling, som man ikke let paa noget andet Sted kan finde Mage til. Der er altsaa, om jeg saa maa sige, en Nødvendighed for Ministeren til paa en Maade at være Detaillist, og han kan maaskee ogsaa nok overkomme det i vort Land, men jeg er bange for, at det vil gaae bort, naar der bliver ansat en Anden, som skal være Detaillist, og Ministeren kun skal have de større Spørgsmaal at behandle. Jeg kan imidlertid fremdeles ikke tilbageholde en anden Bemærkning, som jeg ogsaa troer, at det er ganske nyttigt at gøre her, og det er den, at naar man skal have Folk med den Udvikling og den Overlegenhed, som maa forlanges af disse Generalsecretaire, da er 4,000 Rd. ikke nogen passende Lønning, naar dermed ikke er forbundet Pensionsberettigelse. Man kunde jo vel sige, at det er hans Pligt, naar han har fungeret som Generalsecretaire, at gaae tilbage til en besteden Fuldmægtig — eller Contoirchefs-plads, men seer man sig ret om i Verden og undersøger, hvorledes Forholdene stille sig, troer jeg, at man vil komme til den Erkjendelse, at dette hverken vil være Noget, som Bedkommende let gjør, eller en Fordring, som man egentlig med Billighed kan stille til ham. Det forekommer mig, at hans Forhold blive i den Grad forandrede ved at have indtaget en saadan Stilling, at man ikke let skal kunne forlange eller vente, at han skal gaae tilbage til den Plads, han forlod. Jeg er entg med den ærede Ordfører i, at skulde det Tilfælde virkelig indtræffe, at en Minister ikke var istand til at magte sin Departementschef — og det være mig tilladt her i Anledning af den Motivering, der findes i Betænkningen, at sige, at der ikke er kommet mig noget Exempel for Dre paa, at en Minister skulde have været saa svag og magtesløs, at han ikke var istand til at kunne overvinde den Modstand, der blev reist imod ham af Departementschefen — da er der jo ingen simplere Ting, end at affledige den Bedkommende, og jeg holder mig overbevist om, at den Byrde,

som Statskassen derved vil komme til at bære, ved at overtage Pensionen, er for Tøtet at regne mod den større aarlige Udgift, som vil medgaae til Generalsecretairene. Jeg siger altsaa, at, dersom man vil give Departementschefer desforuden, saa er der Tøtet iveien for at medtage Generalsecretairene, men vil man remplaceere Departementscheferne med Generalsecretaire, da er dette en Foranstaltning, som jeg paa ingen Maade kan tiltræde. Naar jeg derefter vender mig til Forslaget under Nr. 2, har jeg væsentlig det at erindre, at det naturligtvis ikke kommer an paa Navnet, om det hedder Departementschef eller Departementsdirecteur, men væsentlig paa den Stilling, som man byder dem, og det Antal, hvortil man giver dem. Jeg skal da først sige, at vi her staae ved et af de Punkter, hvor jeg ikke er istand til at indlade mig paa en yderligere Begrændsning i Embedsmændenes Antal. Skulde jeg have nogen Tvivl med Hensyn til Lovudkastet, da vil jeg sige, at min Tvivl snarest vilde være rettet derpaa, om man ikke med et for eensidigt Hensyn til Statskassens Fordringer er gaaet Administrationen nærmere, end man egentlig burde. Det dreier sig forøvrigt her, naar jeg vil afsæe fra det reent formelle Spørgsmaal om Departementsdirecteurer i Indenrigsministeriet og i Justitsministeriet, jo væsentlig om de under Finansministeriet hørende Embedsmænd, og jeg tilstaaer, at det har forundret mig noget, at man, samtidig med at man erkjender, at der for Finansministeriets Bedkommende er gjort overordentlig betydelige Reductioner i Embedsmændenes Antal, dog finder, at man endnu kunde tage nogle Stykker bort. Om jeg end kan give den ærede Ordfører Ret i, at der er adskillige Ting under Finansministeriets Bestyrelse, som væsentlig maa være overladt til Contoirchefernes Vaalidelighed og Nødsagtighed, saa kan jeg dog ikke indrømme, at alt det Andet, som bliver tilbage, skulde med Forsvarlighed kunne røgtes af en enkelt Mand. Dette ligger alle